

PIETER ASPE

VOLBLOED

SUSPENSE IN
4 MISDAADVERHALEN

ASPE NV

© 2022 Aspe NV en de erven Pieter Aspe
Filips de Goedelaan 4/4, 8000 Brugge

info@aspenv.be
aspenv.be

Grof wild – 1998, Uitgeverij Manteau
De Japanse tuin – 2002, in opdracht van de Provinciale Bibliotheek
Limburg
Kat en muis – 2010, bijlage bij Goedele
De laatste rit – 2011, in opdracht van Het Nieuwsblad

Vertegenwoordiging in België

Standaard Uitgeverij nv, Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland

New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design/iStock
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3932 9
D 2022/0034/296
NUR 330

INHOUD

Grof wild	7
De Japanse tuin	107
Kat en muis	205
De laatste rit	277

GROF WILD

Victor Borremans mocht zich terecht een geslaagd zakenman noemen. In twintig jaar had hij een bedrijf uit de grond gestampt waar menig collega-ondernemer met ontzag naar opkeek. Victorex produceerde microchips voor telecommunicatiesatellieten en genoot wereldwijd een stevige reputatie.

Vorige maand was Victor benaderd door een Japanse multinational en die had hem een bijzonder aantrekkelijk voorstel gedaan. Volgens Myoto-san was Victorex 1,2 miljard frank waard.

‘Mijnheer Piryns, telefoon voor u op lijn twee.’

‘Toch weer geen journalist, hoop ik.’

‘Nee, mijnheer’, zei de secretaresse. ‘Het is mevrouw Borremans.’

‘Oké, Anja. Verbind haar maar door.’

Oscar Piryns had net geluncht met een verslaggever van een toonaangevend dagblad. Sinds er geruchten over een mogelijke overname circuleerden, werd hij voortdurend door de pers belaagd.

Oscar was de oudste directeur van Victorex. Hij had het bedrijf van zijn vriend zien groeien tot wat het nu waard was: 1,2 miljard frank. Straks was alles voorbij. Als oudste directeur mocht hij echter niet klagen. Victor had voor hem

een uiterst royale pensioenregeling bedongen. Op zijn drieenvijftigste zou Oscar een eenmalige gouden handdruk van twintig miljoen ontvangen en tot zijn vijfenzestigste kreeg hij 70 procent van zijn salaris uitbetaald, wat natuurlijk een peulenschil was in vergelijking met het fortuin dat Victor zou incasseren als de Japanse raid doorging.

‘Hallo, Eva. Wat kan ik voor je doen?’

‘Is Victor in de buurt?’

‘Nee.’

‘Oké’, zei Eva. ‘Laten we alles nog even recapituleren.’

Oscar stak een sigaret op, zette de telefoon op audio en leunde achterover in zijn stoel. Een gesprek met Eva duurde meestal langer dan een kwartier.

‘Ik heb vier ruige kerels ingehuurd’, zei hij. ‘Als het van hen afhangt, gaan jullie een spannende week tegemoet.’

Eva glunderde.

‘Het moet er wel echt uitzien’, zei ze. ‘Je kent Victor. Een goedkope komedie heeft hij zo door.’

‘Ik kan je verzekeren dat je waar voor je geld krijgt. De jongens die ik geëngageerd heb zijn niet aan hun proefstuk toe.’

Terwijl Eva alle details van het scenario nog eens overliep, stak Oscar een nieuwe sigaret op.

‘Heb je het adres van het chalet genoteerd?’

‘Je hoeft je daarover echt geen zorgen te maken, Eva. Alles is tot in de puntjes geregeld.’

‘Fijn. Ik ben reuze benieuwd wat die kerels voor ons in petto hebben.’

‘Ik ook’, zei Oscar met een gemeen lachje. ‘Ik wens jullie in ieder geval een spannende week toe.’

‘Je bent een schat’, zei Eva.

Ze legde de hoorn neer en liep als een loopse hinde naar de slaapkamer. Daar lagen de koffers klaar.

DE JAPANSE TUIN

Het water in de Kom aan de Kolenkaai was zwart en rimpelloos. Zwart omdat het nacht was, rimpelloos vanwege een flinterdun ijslaagje dat door de vrieskou snel in oppervlakte toenam, en langzaam dikker werd. Als Stijn Olaerts geen opvallende trui had gedragen en het die nacht harder had gevoren, had voor het licht werd waarschijnlijk niemand hem opgemerkt in het wak aan de voet van de kaaimuur. Niet dat het veel uitmaakte want hij was al meer dan een uur dood. Dat een meisje van zestien het lijk ontdekte toen ze dubbelgevouwen over de kaaimuur stond te kotsen, was puur toeval. Ze dacht eerst dat het een opengescheurde vuilniszak was die op het water dreef, maar toen ze de haarklissen, die half voor haar ogen hingen, naar achteren streek en een hoofd boven het ijslaagje uit zag steken, begon ze hartverscheurend te schreeuwen. Hoewel de dancing die ze net was uitgelopen heel dichtbij leek en er voortdurend jongelui op de parking rondhingen, reageerde niemand op het gekrijs. Zelfs toen het meisje hysterisch en armwiegend op een groepje fuifnummers afrende, duurde het een tijdje voor iemand haar verhaal ernstig nam en de politie belde.

Toen hoofdinspecteur Lies Rutten aan de Kom arriveerde, stonden tientallen mensen zich al te vergapen aan het doberende lijk. De meesten waren jongeren die het nieuws op

de dansvloer hadden vernomen, maar er waren ook buurtbewoners. Die waren op de politiesirenes afgekomen. Een eindje verder ondernamen twee brandweermannen een poging om een rubberbootje te water te laten. Lies Rutten parkeerde haar wagen in de berm, pakte haar mobieltje van de passagiersstoel en gooide het portier open. De vrieskou sneed door haar jasje en door de dunne stof van de jurk die ze eronder droeg.

‘Sorry dat ik wat laat ben’, zei ze toen Rudi Nelissen, een collega met wie ze bijzonder goed kon opschieten, haar tegemoet kwam gelopen.

‘Te laat komen is een privilege van mooie vrouwen’, lachte Nelissen. ‘Maar voor mij hoefde je je niet speciaal op te tutten.’

‘Ik kom van een feestje, Rudi. Je denkt toch niet dat ik thuis lange jurken draag.’

‘Lange, diep uitgesneden jurken dan nog wel.’

Lies sloeg de revers van haar jasje om en frommelde ze met een hand bijeen.

‘Is het zo goed?’

Op de plek van het onheil waren agenten druk bezig het terrein af te bakenen met plastic lint. De nieuwsgierigen werden kordaat wandelen gestuurd, en dat viel bij sommigen niet in goede aarde. Enkele heethoofden begonnen de agenten uit te schelden en schreeuwden dat België een politiestaat was. Hoewel de avondjurk haar niet veel autoriteit verleende, liep Lies kordaat op ze af. Ze pakte haar mobieltje en toetste een nummer in.

‘Hallo centrale, met hoofdinspecteur Rutten’, zei ze hard genoeg zodat iedereen in de buurt haar goed kon verstaan. ‘Stuur onmiddellijk twintig man versterking. Ik wil dat iedereen die weigert de perimeter te verlaten onmiddellijk wordt opgepakt en op het bureau verhoord. Is dat begrepen?’

KAT EN MUIS

Ellen trok het raam open en dwong zichzelf om naar beneden te kijken. De gapende diepte onder haar werkte als een magneet. Haar benen werden slap en ze kreeg het gevoel dat ze haar evenwicht zou verliezen. Het zweet brak haar uit. Nee, dacht ze. Er moet een andere manier zijn om er een einde aan te maken. Ze zette instinctief een stap achteruit. Het bed was niet opgemaakt en er slingerden overal kleren rond. Op het nachtkastje stond een halfvolle fles whisky waarmee ze zich moed had proberen in te drinken. Het was niet gelukt. De angst voor de diepte was groter dan haar wens om te sterven. Ze dacht aan haar vader die waarschijnlijk radeloos naar haar op zoek was. Hoe lang mocht ze zijn lijden nog rekken? Waarom had ze geen berichtje achtergelaten om hem gerust te stellen? Hij had haar de voorbije dagen tientallen keren gebeld. Ze had niet opgenomen omdat ze het dit keer echt meende en omdat ze bijna zeker wist dat hij erin zou slagen haar te overtuigen om het niet te doen. Papa kon immers heel overtuigend zijn. Ze schuifde voorzichtig naar het openstaande raam en wierp een schichtige blik naar beneden, waar het leven zijn normale gang ging. Zijn normale gang? Waarom was haar leven niet normaal verlopen? Ze trok zich terug van de duizelingwekkende diepte en raapte het tijdschrift op dat ze gisteravond woedend op de grond had gegooid. Ze las de passages die ze

had aangestreept opnieuw. In de marge stond een telefoonnummer met een vraagteken erachter. Ze had uren getwijfeld voor ze de moed had kunnen opbrengen het te bellen. Zonder resultaat. Ze hadden haar met een kluitje in het riet gestuurd. Het had geen zin het vandaag opnieuw te proberen. Niets had nog zin. Ze griste een pakje sigaretten van het onopgemaakte bed en stak er een op. Mensen die op het punt stonden geëxecuteerd te worden, hadden ook recht op een laatste sigaret. Of ging dat alleen in films zo? Ze glimlachte. Straks vergastte ze zich nog op een galgenmaal.

Haar favoriete gerecht was konijn met pruimen, maar welk restaurant had in de zomer konijn met pruimen op de kaart staan? Ze tipte haar sigaret af. De as dwarrelde op de grond. Kon zij er wat aan doen dat er geen asbakken waren? Ze ging op de rand van het bed zitten en pakte de fles whisky van het nachtkastje, schroefde de dop los en zette de fles aan haar mond. Het spul trok een branderig spoor door haar slokdarm en ze huiverde even toen het haar maag bereikte. Ze was het niet gewoon om alcohol te drinken en het was een eeuwigheid geleden dat ze nog had gerookt. Bah. Het was allemaal troep. Ze zette de fles terug, duwde de halfopgerookte sigaret uit in een theeschotelletje en strekte haar arm naar de knop van de radio. Ze herkende de stem van de nieuwslezer. Er viel niet veel te melden. Het verkeer had het afgelopen weekeinde acht dodelijke slachtoffers gemaakt en Contador had voor de tweede keer de Ronde van Frankrijk gewonnen. So what?

Lidewij Franco drukte op de liftknop en raadpleegde haar mailbox terwijl ze wachtte. Een jonge kerel met een map onder de arm liep in een wijde boog om haar heen en verdween in het kantoor van een collega, hoewel hij daar niets te zoeken had. Alles was immers beter dan op maandagmorgen de generalísimo tegen het lijf te lopen.

DE LAATSTE RIT

De ranke locomotief van de Thalys gleed stipt om 13.35 uur als een gestroomlijnd monster het Gare du Nord binnen. Van In was de voorbije jaren een paar keer met de tgv naar Parijs gereden, maar het was de eerste keer dat hij in Comfort 1 reisde. Op kosten van de Franse geheime dienst dan nog wel, het Secrétariat Général de la Défense Nationale – kortweg SGDN.

‘Ik heb in ieder geval lekker gegeten’, zei hij.

Versavel, die tegenover hem zat en bijna de hele rit had zitten lezen, klapte zijn boek dicht en keek opzij naar de afgeborstelde mannen in dure maatpakken die zich in de middengang verdrongen, ongeduldig als ze waren om hun zaakjes in de Franse hoofdstad zo snel mogelijk af te handelen. Zij hoefden zich gelukkig niet te haasten. Monsieur Fauloup had geregeld dat er een auto zou klaarstaan aan de hoofdingang.

‘We mogen inderdaad niet klagen’, knikte hij.

Tot gistermiddag had Van In noch Versavel kunnen vermoeden dat ze vandaag in Parijs zouden zijn voor een onderhoud met monsieur Fauloup, een van de kopstukken van het SGDN. Waarover het ging was hun niet meegedeeld, alleen dat het dringend was.

‘Je hebt gelijk, Guido. We mogen inderdaad niet klagen’, herhaalde Van In.

Hij wachtte tot het rijtuig zo goed als leeg was voor hij zijn jasje van het bagagerek pakte en langzaam door de middengang naar het balkon liep, waar de deur wijd openstond. Het windje dat hem vanaf het perron tegemoet waaide, voelde warmer aan dan de lucht in de geacclimatiseerde trein. Veel warmer. Versavel had een leren tasje bij zich met een paar persoonlijke spullen, zoals een haarborstel, een spuitbus deodorant, een schoon overhemd en nog een paar noodzakelijke dingen voor het geval dat hem iets onverwachts overkwam. Van In had alleen zijn jasje meegenomen maar dat bleek overbodig te zijn, omdat het in Parijs minstens vijf graden warmer was dan in Brugge. Hij hing het over zijn arm en liet zich meedrijven met de stroom passagiers. Versavel volgde hem op de voet. In een druk station als het Gare du Nord kon je beter rustig blijven en je niet opwinden over het bonte allegaartje mensen dat je voortdurend voor de voeten liep of je aan de kant probeerde te dringen. In de hal wachtte gelukkig een man met een bordje waarop hun namen stonden. De man had wellicht foto's van hen bestudeerd, want hij stak zijn hand op en wuifde toen ze nog meer dan tien meter van hem verwijderd waren.

‘Suivez-moi’, zei hij nadat ze elkaar de hand hadden gedrukt.

De wagen, een donkergrijze Peugeot 708, stond voor de hoofdingang op een plek waar het verboden was te parkeren. Twee patrouillerende politieagenten liepen de auto achteloos voorbij. De chauffeur, een kleine gedrongen man met een vollemaansgezicht en korte beentjes, haastte zich om de achterportieren open te zetten zodat ze konden instappen. De man met het bordje ging voorin zitten. De rit door het hectische verkeer duurde ongeveer twintig minuten. In het begin had Van In zich nog een beetje kunnen oriënteren maar toen ze hun bestemming bereikten, was hij compleet